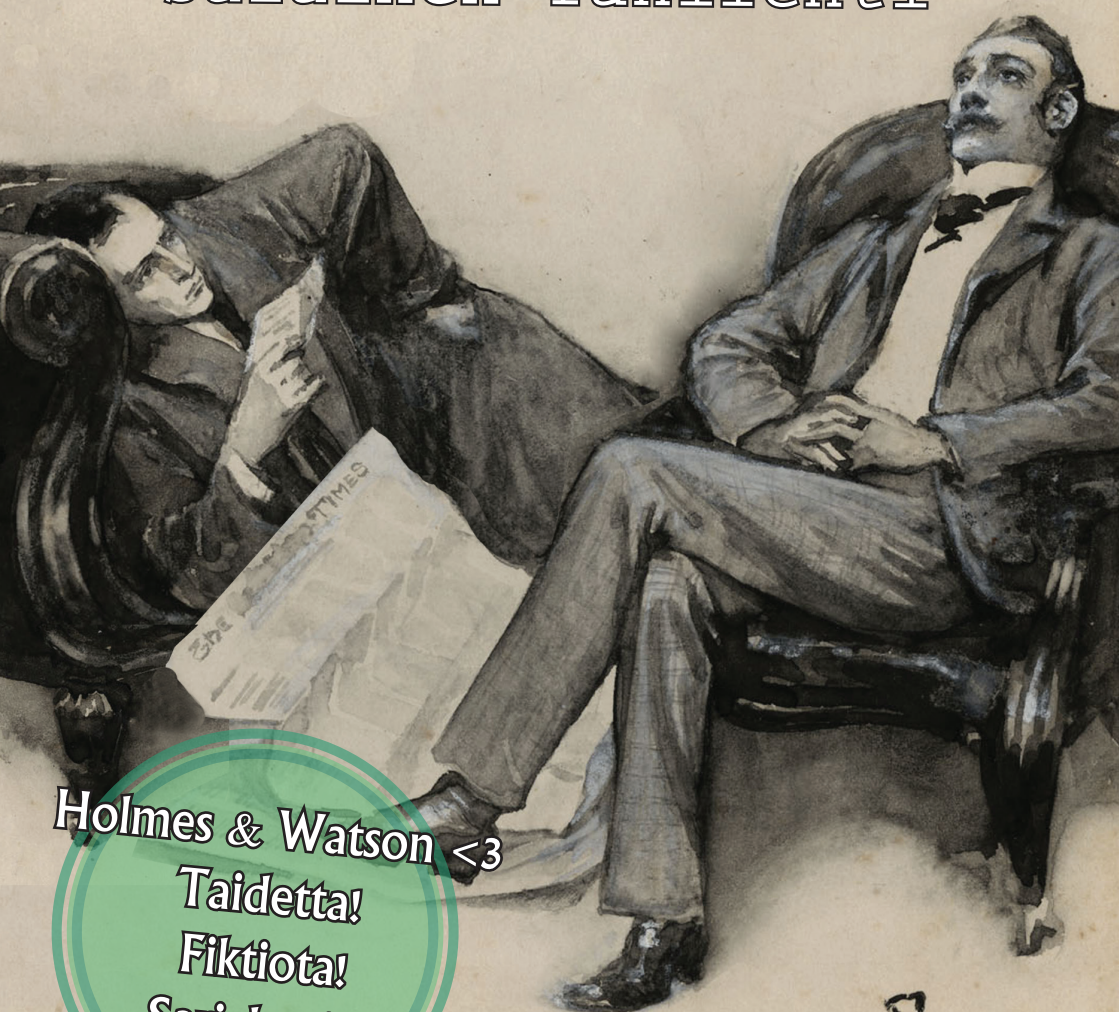

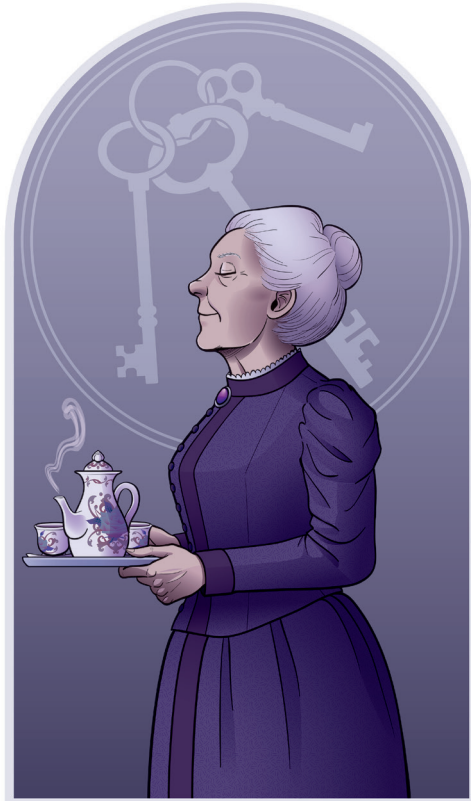
Suomalaisia fanituotoksia - numero 1.

Tohtori Watsonin salainen fanilehti

Holmes & Watson <3
Taidetta!
Fiktiota!
Sarjakuvia!

SP

Kuva: OorusevenFiibaa777

I say, a Holmes - zine!

Käsissäsi oleva Tohtori Watsonin salainen fanilehti koostuu fanituotoksista, jotka on tehnyt joukko suomalaisia Holmes-faneja! Tosin mukana on myös yksi vieraileva englantilainen tähti.

Tämä kokoelma on fanitaidepainotteinen, sillä suomalaisista faneista huomattavan moni osaa piirtää niin hyvin! Mukana on toki myös erittäin laadukkaita kirjallisia tuotoksia.

Lehti saattaa sisältää myös hmateriaalia jossa arvellaan Holmesin ja Watsonin välisen suhteen olevan muuta kuin miltä ehkä näyttää. Tai siis, hehän olivat mitä rakkaimmat ystävät, vai mitä? Köh.

Tämä fanzine toimii myös erään Holmes-fanitaiteilijan opinnäytetyönä Satakunnan Ammattikorkeakoulusta.

Suomessa 27.4.2015,

Eksu

Sherlock Holmes - eksentrikko?

Artikkeli: Elina Karvo Kuvat: Tubbsen

Eksentrisyys on käsite, joka liitetään melko usein Sherlock Holmesiin. Jo ensimmäisessä Arthur Conan Doylen kirjoittamassa Holmes-tarinassa, *A Study in Scarlet*, kuvataan eksentriseksi niin Holmesin laboratoriotutkimuksia Bart'sin sairaalassa kuin hänen viulistintaitojaan. Mutta mitä eksentrisyys tarkoittaa ja miten se ilmenee Holmesin hahmossa Conan Doylen kirjoittamissa tarinoissa?

Eksentrisyyden kulttuurihistoriaa

Eksentrisyyttä on ollut aina olemassa, vaikka sitä ei olisi sillä nimellä kutsuttu: siellä missä on normeja, on myös ihmisiä, jotka uhmaavat niitä. Keskiajalta lähtien käsitettä on käytetty geometriassa ja tähtitieteessä kuvaamassa esimerkiksi komeettojen kiertoratoja. Tieteen ja eksentrisyyden suhdetta pohtinut Victoria Carroll on kirjoittanut, että ihmisistä puhuttaessa eksentrisyys liitettiin aluksi rohkeisiin, innovatiivisiin ja originaaleja ajatuksia kehittäneisiin miehiin, joille luonnonlait eivät olleet rajana. 1700-luvun lopulla eksentrisyydellä viitattiin yleisesti erkaantumiseen yhteiskunnan käytänteistä. (Carroll 2008, 13.) Käsitteenä eksentrisyys pitää jo itsessään sisällä oletuksen, että on olemassa keskiö, josta eksentrikot poikkeavat (Langford 2000, 301).

Toimittaja Henry Hemming on kirjoit-

tanut, että 1700-luvun lopun eksentrikot nähtiin ystävällisinä hahmoina, joiden lievä epäsovinnaisuus ja vapaudenrakkaus olivat enemmän hyveellisiä kuin moraalittomia piirteitä, eikä heitä voinut pitää radikaaleina vallankumouksellisina. Osittain tähän mielipiteeseen vaikutti kuningas Yrjö III:n suosio ja tämän esiintyminen eksentrisyyden ja hulluuden rajamailla. Rakastetun kuninkaan erikoista käytöstä ei katsottu pahalla, ja ihmisten käsitykset hulluudesta ja mielenvikaisuudesta muuttuivat. (Hemming 2009, 201–211.)

1800-luvulla tiukan kurin ja massateollisuuden yhteiskunnassa käyttäytymiseen ja pukeutumiseen liittyvät erikoiset piirteet kiinnostivat suurta yleisöä, mikä oli osa aikakauden yksilöitymiskehitystä, ja eksentrikkojen elämäkerrat olivat suosittua luettavaa viktoriaanisella ajalla (Kallioniemi 2011, 122). Aikakauden ihmisten kiinnostusta ajoi mahdollisesti nostalgian kaipuu aikaan ennen massateollisuutta ja tiukan kurin alaista yhteiskuntaa. Eksentrikot edustivat menneen ajan tapoja: heissä ei ollut mitään mekaanista tai tavanomaista. Osittain kiinnostus eksentrisyyttä kohtaan syntyi pelosta, että englantilaisesta yhteiskunnasta katoaa yksilöllisyys ja omaleimaisuus. (Hemming 2009, 97–100.) Henkilöt, jotka olivat joko juurtuneet menneisyyteen vanhetuneine perinteineen tai olivat ajastaan edellä urauurtavine ja profeettisine

ajatuksineen, määriteltiin eksentrikoiksi. Nämä henkilöt uhmasivat aikakauden käytänteitä, mutta heidän nähtiin tällä tavalla myös paljastavan piileviä totuuksia ajasta ja ihanteista. (Carroll 2008, 14, 18.)

1900-luvun lopulla psykologi David Weeksin johtamassa tutkimusprojektissa nostettiin esiin eksentrikkosten positivistista elämänsäasettämistä ja yltyömäistä optimismia. Eksentrikoilla voi olla yksi tai useampi harrastus ja intohimon kohde – esimerkiksi tietyn asian keräily – joka tuottaa heille suunnattomasti iloa ja pitää heidät myös fyysisesti terveinä. (Weeks 1995.) Eksentrisyyteen liittyy kuitenkin myös kaksijakoisuus. Kulttuurihistorioitsija Kari Kallioniemi kirjoittaa, että eksentrisyys voi pitää sisällään vastakkaisia elementtejä: eksentrikko voi olla energinen ja luovasti laiska, hänessä voi olla leikkisyyttä ja kurinalaisuutta, hän voi elää sekä mielikuvitusmaailmoissa että todellisuudessa (Kallioniemi 2003, 160).

Mestarietsivän eksentrisyys

Rikoskirjailija Martin Booth kirjoittaa Conan Doyle -elämäkerrassaan, että Sherlock Holmesissa olennaista oli, että hän vaikutti tavallisesta poikkeavalta ei vain etsivänä vaan myös hahmona. Boothin mukaan Conan Doyle saavutti tämän antamalla hahmolleen mieleenpainuvia eksentrisiä piirteitä (Booth 1997, 147). Wat-

son kuvaa näitä piirteitä The Musgrave Ritual -tarinassa:

”The rough-and-tumble work in Afghanistan, coming on the top of a natural Bohemianism of disposition, has made me rather more lax than befits a medical man. But with me there is a limit, and when I find a man who keeps his cigars in the coal scuttle, his tobacco in the toe end of a Persian slipper, and his unanswered correspondence transfixed by a jackknife into the very centre of his wooden mantelpiece, then I begin to give myself virtuous airs.” (Conan Doyle 2002, 165.)

Conan Doyle käyttää tarinoissa käsitettä ”boheemi” selittämään Sherlock Holmesin erikoista ja omalaatuista käytöstä. Sanalla on Watsonin suusta kuultuna sekä selittelevä, paheksuva että myös kunnioitusta herättävä merkitys. Watson kokee itsekin omaavansa boheemisen mielen-

laadun, ja Afganistanissa tekemänsä työn vuoksi hän on nähnyt ja kokenut paljon. Mutta tohtorillakin on rajansa, ja Holmes koettelee noita rajoja esimerkiksi sisätiloissa tapahtuvilla ampumisharjoituksilla (Conan Doyle 2002, 165). Daniel Stashowerin mukaan Arthur Conan Doylelle Holmesin epäsovinnaiset piirteet korostivat etsivän asennetta rikostutkimukseen taiteena (Stashower 2001, 103). Watson ”normia” edustavana henkilönä kokee Holmesin tekemän työn erittäin tärkeäksi ja pystyy täten antamaan anteeksi ystävänsä ”viiat” ja omalaatuisuudet. Sherlock Holmes on herrasmies, jota ei ole sovitettu ajan herrasmiehen muottiin liian tiukasti ja normien mukaisesti, mikä taas tekee hänestä paljon elävemmän hahmon.

Holmesista on myös nähtävissä eksentrisyyteen liittyvä kaksinaisuus. Kun hänellä ei ole mielenkiintoista, uteliaisuuttaan ruokkivaa juttua työn alla, hän voi maata päiviä sohvalla puhumatta ja liikkumatta. Mutta kun hänelle esitellään inspiroiva ongelma, hänestä tulee täysin toisenlainen ihminen, ja hän syöksyy tutkimaan tapausta täydellä intensiteetillä. Sherlock Holmesille työ ja ongelmien ratkaisu – ja eläkkeelle jäätyään mehiläisten kasvataminen ja hoitaminen – on sama kuin eksentrikoille näiden harrastukset ja intohimit: ne tuottavat iloa ja niihin voi purkaa luovuutta.

David Weeks on erotellut tutkimuksensa kolme eksentrisyytystyyppiä: taiteilijat, tiedemiehet sekä uskonnolliset eksentrikot ja tutkimusmatkailijat (Weeks 1996). Näistä kaikki voidaan soveltaa myös Sherlock Holmesiin. Eksentrisiä taitelijoita ajaa luovuus, joka on luonteeltaan ”empaattista ongelmanratkaisua”, ongelmalla ollen hyvin löyhä määritelmä ja empatian tarkoittaessa yksilön ja on-

gelman välistä toimintaa: luova henkilö identifioiduu ongelmaan täysin. Lisäksi eksentrisillä taiteilijoilla on erittäin vilkas mielikuvitus, joka manifestoituu heille näkyinä. (Weeks 1995, 67–68, 71.) Sherlock Holmesille deduktiivinen etsiväntyö on taidetta, johon hän suhtautuu myös taiteilijan temperamentilla puolustuen logiikan ja deduktion harvinaisuutta. Holmes käyttää luovuuttaan ja mielikuvitustaan rikosten ratkaisemiseen ja elämänsä tylsien hetkien värittämiseen.

Eksentriset tiedemiehet uskovat omien teorioidensa olevan totta, eivätkä piittaa oikeaoppisen tieteen rajoista vaan innostuvat omituisistakin yhteyksistä. Eksentriin tiede on usein teoriapainotteista, ja se sallii mitä moninaisimmat näkökulmat maailmaan ilman tarvetta todistaa niitä empirian avulla. (Weeks 1995, 91–99.) Holmesin tiedemies-luonnetta korostetaan erityisesti silloin, kun myös yli-luonnolliset selitykset tuntuvat alkuun uskottavilta. Holmesiin ei voi lyödä ”hullu professori” -leimaa, mutta hänen tieteellisiä tutkimuksiaan ajaa vakaa usko omien teorioidensa paikkaansa pitävyyteen. Eksentrikoista poiketen Sherlock Holmes kuitenkin myös todistaa teorian sa empirian kautta.

Tutkimusmatkailijoita ja uskonnollisia eksentrikoita ajavat eteenpäin usein myytit, kadonneet valtakunnat ja näyt paremmista ajoista (Weeks 1995, 112–114). Eksentriseksi voinee nähdä myös Holmesin löytöretket The Final Problem- ja The Empty House -tarinoiden väliin sijoittuvana aikana. Norjalaisena tutkimusmatkailija Sigersonina matkoillaan esiintynyt Holmes vietti aikaansa Aasiassa ja Lähi-idässä, muun muassa Dalai Laman vieraana Tiibetissä. Henkisyys-

liittyvät matkat luovat mielenkiintoista kontrastia Baker Streetin rationaaliselle Holmesille.

Sherlock Holmes voidaan nähdä aikakautensa positiivisena voimana. Arthur Conan Doyle onnistui luomaan hyvin suosituksen kirjallisen hahmon, jota hän ei itse suoranaisesti vihannut, mutta jota hän piti esteenä itselleen luoda tärkeämpää kirjallisuutta. Conan Doyle luo tarinoissaan kuvaa synkästä, ihmisten täyttämästä ja teollisuuden muovaamasta Lontoosta, jossa rikolliset Viiltäjä-Jackin tapaan mellastivat. Lukeva yleisö varmasti näki siis Sherlock Holmesissa toivon paremmasta; sankarin, joka puhdistaa kadut rikollisuudesta, tai kuten His Last Bow -tarinassa, saksalaisista vakoojista maailmansodan uhan alla. Holmesin vetoavin piirre on hänen ilmiömäinen kykynsä ratkaista rikokset ajattelemalla ja pääättelemällä, mutta ilman hänen pieniä eksentrisiä tapojaan ja kujeilevaa huumorintajuun hahmo olisi jäänyt kovin ohueksi järkeily- ja ajattelukoneeksi ja siten hyvin negatiiviseksi luomukseksi.

Lähteet

Booth, Martin: *The Doctor, The Detective & Arthur Conan Doyle. A Biography of Arthur Conan Doyle.* Coronet Books. London 1997.

Carroll, Victoria: *Science and Eccentricity: Collecting, writing and performing science for early nineteenth-century audiences.* Pickering & Chatto. London 2008.

Conan Doyle, Sir Arthur: "The Musgrave Ritual." Teoksessa *The Complete Sherlock Holmes (The Memoirs of Sherlock Holmes).* Gramercy Books. New York 2002.

Hemming, Henry: *In Search of the English Eccentric.* John Murray. London 2009.

Kallioniemi, Kari: 1800-luvun dandyismin eksentrisyys ja sen kulttuurihistoriallinen perintö. Teoksessa *Menneen ja tulevan välillä – 1800-luvun kulttuurihistorian lukukirja.* Toim. Hannu Salmi. k&h, Kulttuurihistoria. Turku 2011.

Kallioniemi, Kari: Tutkimusmatkailijoita, dandyjä ja visionäärejä – eksentrisyys modernin ajan kynnyksellä. Teoksessa *Hetkiä Historiassa. Cultural history – Kulttuurihistoria 2.* Toim. Henri Terho. 2. osittain korjattu painos. Turku 2003.

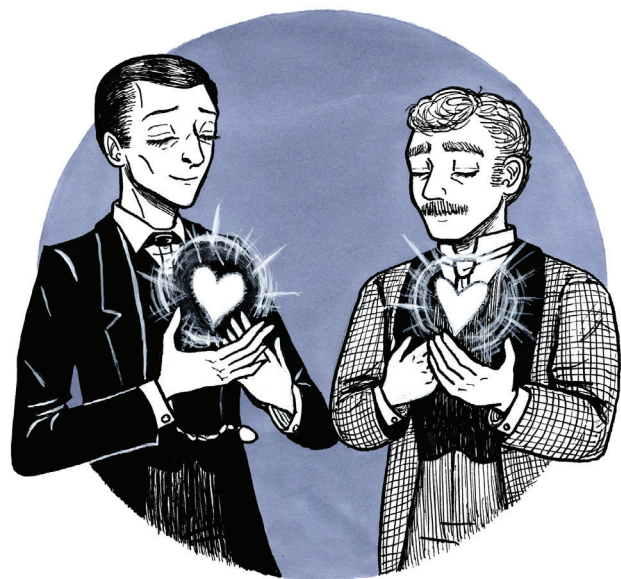
Langford, Paul: *Englishness Identified. Manners and Characters 1650–1850.* Oxford University Press. New York 2000.

Stashower, Daniel: *Teller of Tales. The Life of Arthur Conan Doyle.* Henry Holt and Company. New York 2001.

Weeks, David & James, Jamie: *Eccentrics. A Study of Sanity and Strangeness.* Kodansha. New York 1995.

Kuva: Emmatleena

Kuvat: OorusevenFiibaa777

Kuvat: Dolly

Aamu joka ei valjennut *Kaksi tyynyä/Lauhkea vyöhyke/Vaikea potilas*

*paritus: Holmes/Watson
kirjoittanut: Nukkemestari*

Kun heräsin ensimmäistä kertaa täydessä mustuudessa, en meinannut uskoa että oli aamu. Hamusin pöytälamppuani ja käynnistin sen... mutta mustuus ei lähtenyt. Yritin uudestaan saada sen toimimaan, mutta pimeys pysyi.

”Watson, mitä sinä teet?” Holmesin ääni kuuluu vierestäni ja kuulen hänen nousevan istumaan sängyssä.

”Holmes... minä en näe yhtään mitään!”

Hämärä oli hiipinyt jo pitkän aikaa silmiini. Päivä päivältä olin nähnyt vähemmän.

”Olen hyödytön tohtori, kun en saa pidettyä omaa näköäni kunnossa”, mutisen.

Hän kietoo kätensä ympärilleni.

”John...” hän kuiskaa ja rauhoitun. Ei minulla ole mitään hätää, vaikka en näe. Minulla on hänet.

Kosketan hänen kasvojaan. Tästä lähin näkisin hänet sormillani.

*paritus: Watson/Holmes
kirjoittanut: Nukkemestari*

A/N: Yksi ensimmäisiä ficcejäni ikinä ja erityisesti alkupään Holmes-ficcejä. Pidän kyllä vieläkin!

Kaksi tyynyä

Olen aina ihmetellyt joitain tapojasi, Holmes.

Kun olimme vasta muuttaneet yhteen huonautin niistä monesti sinulle ääneen. Usein et ymmärtänyt mitä erikoista tavassasi on, niin kauan olen elänyt yksin.

Nytkin, kun istun tässä vieressäsi, sinun vielä nukkuessa ja aamun säteiden leikkiessä kasvojesi muodoilla, mietin jälleen yhtä tapaasi joka saa minut hymyilemään, Holmes.

Nimittäin se että et jääräpäisesti suostu käyttämään kahta tyynyä.

Valitat aina tietyin määräajoin niskakipua tai hengitysvaikeuksia. Sitten minä totean että kokeilehan kahta tyynyä päällekkäin, mutta et ota kuuleviin korviisi ja toteat seuraavana aamuna niskasi olevan kipeä.

Kerran laitoin oman tyynyni sinun tyynysi päälle ja siihenhän sinä sitten nukahdit, Holmes.

Kuva: Elina-Elsu

Lauhkea vyöhyke

Olen tullut siihen tulokseen että olet lauhkean ilmaston eliö, Holmes. Siedät toki kaikkia sääolosuhteita, mutta keskimääräisyys on suosiossasi. Toisaalta, nyt kun mietin niin oikeastaan kuka viihtyisikään kauan jossain sään ääripäässä.

Onhan aurinko, jonka lämpö hellii ihmistä, hyvinkin mukava. Sateisen englantilaisen kesän keskellä sen pilkahtaminen saa poikamaisen hymyn paatuneimmankin murjottajan kasvoille. Mutta jos kaikki olisi sokeria, ei makeasta pidettäisi.

Ei makeaa mahan täydeltä pidä syödä.

Lisäksi, jos on liikkeellä takissa ja pitkissä housuissa, ei lämpö tunnukaan taivaalliselta vaan vaikuttaa olevan peräisin manalan hehkusta.

Sade virkistää, mutta liikana saa olon tuntumaan kuin koko taivas ropisisi päälle.

Olet oikeastaan aika nerokas tässäkin, Holmes.

Kuva: Nukkemestari

Vaikea Potilas

Olen tullut siihen tulokseen, että sinä olet vaikea potilas, Holmes. Kun olet sairas, valitat jostain kivusta tai ainakin näytät sairaalta, minä usein tarjoudun tutkimaan sinut.

En voi edes kuvitella kuinka vaikea asiakas olisit jollekin toiselle lääkärielle, kun olet minullekin.

Kun pyydän sinua hiukan riisumaan kestää nopeilta aivoiltasi yllättävän kauan ennen kuin ne suostuvat tottelemaan.

Kun taas tutkin sinua stetoskoopillani, sinä vain kiemurtelet katsettani vältellen tai vaihtoehtoisesti muutut liikkumattomaksi kuin jäätynyt makrilli.

Jos tunnustelen kipeää kohtaa tuijotat pois päin.

Ainoa krooninen sairaus sinussa on läheisyyden pelko. Luulisi sinun tottuneen minun läsnäolooni ja kosketukseeni, mutta ei. Värähdät.

Olet kerrassaan mahdoton tapaus, Holmes.

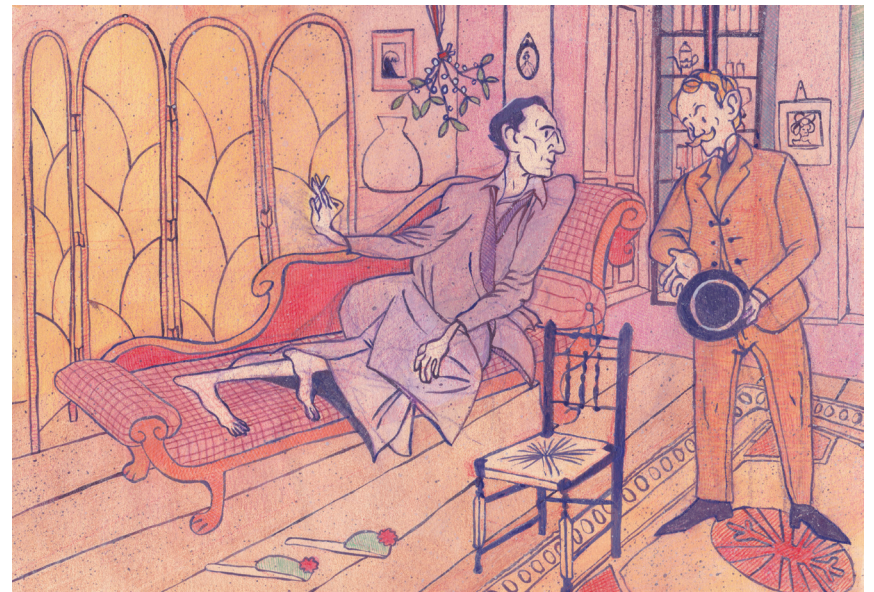
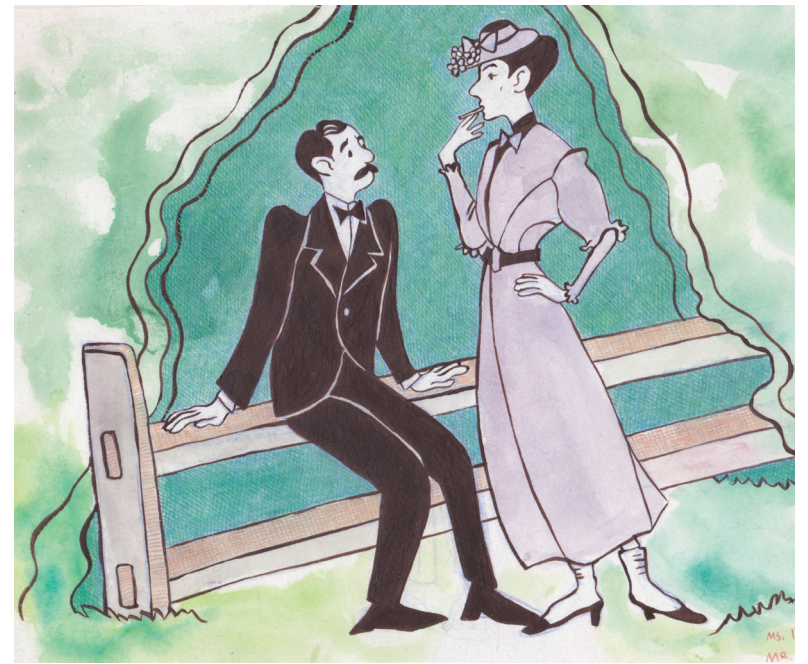
Kuva: Eldar Haltiamieli

Elina-Valko

Kuvat: OorusevenFiibaa777

Kuvat: Jossujb

Kuva: Spacefall

Kuva: SadynaX

Kuva: Spacefall

Kuva: SadynaX

Ranskaa verrutellen

Kirjoittaja: jossujb

Kuvat: jossujb

Ikäraja: K-7

Paritus: Holmes/Watson

”Watson! Tule tänne, minulla on sinulle näytettävää!” huusin ystävääni kantaen juuri paperikasojeni alta löytynyttä pientä ruudulliseen huiviin kiedottua nyyttiä, levittäen sen sisällön keskelle olohuoneen lattiaa.

”Mitä sinulla on siinä?” Watson kysyi kun olin tartuttanut tohkeisuuteni häneen. Kehotin häntä laskeutumaan polvilleen tarkastelemaan itse. Päässäni surisi kuin keväisessä mehiläispesässä ja hypistelin eritoten pientä punaista aapiskirjaa rintaani vasten. Huokaisin.

”Ranskankielisiä pamfletteja... ja kouluvihkoja”, Watson totesi hämmentyneenä selailen hauraita lehtiä varoen.

”Siellä myös valokuvia. Katso”, avasin yhden pienen kirjekuoren ottaakseni sen sisältä lähes mustaksi hapettuneen vanhan valokuvan. Reunat olivat kellastuneet ja kuvaa oli muutenkin kohdeltu kaltoin – taitosten kohdalta kuvapinta oli halkeillut naarmuille. Siitä sai kuitenkin vielä selvän.

”Isäni ja äitini. Huomaa miten kaunis kasvojen luusto”, totesin ohimennen ja hipaisin omia poskipäitäni.

”Onko – onko tuossa Mycroft? Hyvän aika, eihän hän ole kuin ehkä kolmentoista vanha!” Watson hämmästeli osoittaen nyrpeää ja turpeaa pojan kuvaa.

”Tarkemmin ottaen päivälleen neljätoista. Juhlapäivän kunniaksi napattu perhepotretti”, sanoin leikkien hieman vaatimat-

tomampaa kuin olinkaan. En edes muistanut näiden pienten esineiden olemassaoloa, ennen kuin niiden muisto pulpahti pintaan kuin onkivaan punavalkoinen koho.

”Entä tuo vanhempi poika? Tai nuori mies oikeammin?”

”Sherrinford. Hän on tylsämielinen. Ei viitsitähän puhua hänestä.”

Watson kurtisti kulmiaan entistä hämmentyneempänä tutkaillen kuvaa tarkemmin. Lähes tuhoutuneessa pinnassa näkyi vielä epäsuotuisasta taitoskohdasta huolimatta luiseva vanha nainen, jonka silmistä hohti edelleenkin tulinen ylpeys. Naisen vieressä osittain helmoihin peittoutuneena istui tavattoman laiha pieni poika mustat hiukset siististi sivuun kammattuina päällensä pikuruinen merimiesasu.

”Sinäkö?”

Watson otti kuvan varjellen käsiinsä katsellen sitä omituisesti nykivä hymy huulillaan.

”Onko tuo vanha rouva isoäitisi?”

”Ah, ma mémé ! Isäni äiti, miten charmantti nainen! Ja ankara”, nauroin itselleni ja selasin aapiskirjaa sylissäni. Muistelin lukuisia korvatillikoita joita ansaitsin huonosta läksyjen luvusta. Tiedä vaikka hörökorvani olisivat perua jukuripäisyydestäni ja mémén pihtimäisten sormien hyötykäytöstä. Hieroin korvanlehteäni, aivan kuin se olisi ollut juuri nyt kipeä.

”Sinun pitäisi tavata hänet Watson”, tokaisin ykskantaan. Watsonin suu lokahti auki, kuten hänellä niin usein. Purin kieltäni etten palastaisi täyttä huvitustani liian ajoissa.

”Tarkoitatko... että hän on yhä elossa?” Watson vilkaisi uudelleen valokuvaa eikä voinut uskoa väitettäni todeksi. Purskahdin varomattani syvään nauruun ja kiedoin käte-

ni ystäväni harteille.

”Eikä vain elossa, vaan hän pistää yhä kuin ampiainen! Isäni suvussa on maailman sivu eletty sinnikkäästi. Poikkeuksena tietysti isäni itse, jolle ruumiillinen työ kävi liian raskaaksi”, totesin kevyesti, kuin sen ei olisi väliäkään.

”Saat pitää kuvan jos tahdot. En tee sillä mitään”, lisäsin keräten nyytin kasaan syliini. Kävin sohvalle maate. Watson seurasi käyden istumaan lattialle vierelleni kaivaessaan muistikirjan liivinsä taskusta.

”Mutta enhän minä voi tätä ottaa, eikö tämä kuuluisi ennemmin veljellesi?”

”Pyh. Hän ei välitä perhekuvista tuon taivaallista ja minun hoteissani tuo kuvapahan varmasti murenee kasaksi keltaista pölyä. Luotan siihen, että sinun käsissäsi se on varmasti tallessa.”

Watson nyökkäsi ja laittoi kuvan hyvin varovasti muistikirjansa väliin, aivan kuin olisin antanut pienen kansallisaarten.

Pyysin ojentamaan takan puisen listan päältä piippuni ja tupakkaa, jonka ystäväni teki mielihyvän. Hän täytti piippuni myös huolellisesti ja sytyttikin sen erikseen pyytämättä.

Kierähdin kyljelleni kääriytyen lämpöön. Watson istahti takaisin lattialle nojaten kyynärpäillään sohvaa reunaan. Pyöreät ystävälliset kasvot tutkiskelivat muistikirjan välissä olevaa kuvaa. Silmissä läikehti kymmeniä kysymyksiä, saatoin aavistaa ne pelkästään tavasta jolla hän nuoli alahuultansa. Tunsin miten suutani kihelmöi. Harvemmin haluan muistella vanhoja asioita. Harvemmin niitä viitsin kertoa, mutta sanat valuivat salamyhkäisesti hampaideni välistä.

”Olin isoäitini suosikki. Lemmikki kaikista lastenlapsistaan, ja minulla on lukemattomia serkkuja”, aloitin sulkien silmäni muistaakseni tarkemmin Pariisin tuoksun. Aurinko paistaa hohkaen kuin hiili muistikuvassani.

”Ah, kesä Pariisissa ja se valon hohde!” Watson kuunteli tarkkaavaisesti vaikken sitä nähnytään silmät suljettuina. Saattoin vain aistia jännityksestä pysähtyneen hengityksen.

”Hänestä olin kaikkein sievin poika, kaikista suloisin. Hän kehui ja kutsui minua söpöksi pieneksi gaselliksi ja silitti poskiani”, nauroin. Watsonkin pidätteli huvitusta.

”Sain tosin kyllä kovasti korvilleni, jos olin tuhmasti. Isälle olin aina liian hintelä tekemään työtä. Miten ärsytinkään häntä nokkeluuksillani, jotka hänestä eivät johtaneet mihinkään hyvään. Äläkä luule, että isäni oli missään muotoa tyhmä tai siivistymätön. Ei tosiaankaan. Jopa Mycroft kalpenisi hänen rinnallaan, jos älykkyydessä mitattaisiin.”

”Et voi olla tosissasi”, Watson keskeytti ja minä hiljensin hänen rumasti hysyttelämällä, ettei värisevä mielikuvani vain sammuisi ennen aikojaan.

”Hys. Toki olen. Mutta isä ei välittänyt rikkiviisaudesta, joksi hän sitä näppärästi kutsui. Sherrinford oli enemmän hänen mieleensä, hänhän vain näkyi, ei kuullut.”

”Kuinka ikävää.”

”Niin” vastasi ärtyneenä.

”Äitini rakkaus taas ei jaksanut jakaantua kolmen pojan kesken, hän olisi kaivannut jotakuta puettavaksi ja kammattavaksi. Kolmas poika oli hänelle henkilökohtainen

pettymys, varsinkin kun synnytykseni oli kertoman mukaan vienyt rajuudessaan hedelmällisyyden mennessään. En tiedä, enkä tohdi kysyä onko ymmärryksessäni perää, mutta joka tapauksessa äidilleni olin yhdentekevä. Tai näin minä sen koin lapsena, ja tiedäthän sinä lapsen aivoitukset.”

”Hirveää...”

Havahduin kertomuksestani huomaamaan miten olin selkeästi hiukan järkyttännyt ystävääni. Olen sanankäänteissäni niin teatraalinen, sain varmasti lapsuuteni kuulostamaan kovin ikävältä.

”Älähän nyt Watson-rakas”, tyynnyttelin hiljaa avaten peittoni reunaa sen verran, että sain käteni vapaaksi. Ojensin sormeni kohti Watsonia ja vedin kämmensyrjäni hänen punakan poskensa sivuitse, jatkaen kevyesti korvaan vain hiipoen. Hänen korvansa muuttuivat tulipunaisiksi. Pidän naamani niin neutraalina kuin pystyin, mutta en voi vanhoa ettenkö olisi tuntenut äkillistä lämpimän veren purskahdusta kaikkialla omassa kehossani.

Käännyin selälleni vetäen sohvantyynyn pääni alle. Watson nousi ensin polvilleen, mutta varovaisesti hän kapusi ylitseni kuin suuri lämmin ihmispeitto. En katsonut häneen vaan puristin silmäni jälleen umpeen muistellen rakkaan isoäitini avointa syyliä. Kukaan ei ole koskaan sulkenut minua syyliinsä kuin rakas mémé, kuiskaten korvaani miten rakas olen ilman että minun on tarvinnut olla ketään toista parempi. Watsonin arka syleily kuitenkin tuli varsinkin lähelle. Henkeni vallan salpautui.

Silmäni kostuvat kuin pahaisena kakarana!

Itkeä tuhersin aina kun vain oli mahdollisuus omassa nurkassani ja silmäni olivat aina punaiset. Potkin hiekkaa keinun alla ja surkuttelin miten en koskaan kelvannut, koska olin jotain aina liikaa tai toista liian vähän. Pihakeinusta mémé minut usein löysikin itkemästä ja hän suuteli otsaani ja hymyili. Hän ei hymyillyt koskaan kenellekään toiselle.

”Il vaut mieux être moins et être ce qu’on est.” Parempi olla vähemmän, ja silti oma itsensä.

Pyyhin kyöneleeni ja oloni oli aina parempi.

”Oletko koskaan ollut Pariisissa Watson?” kysyin kuin ohimennen kiusoitellen ystävääni tahallani vetäytymällä kauemmas hänen huulistaan.

”Kerran, mutta siitä on jo aika kauan

aikaa...” hän vastasi lievästi turhautuneena vetäen paitani kaulusta sen verran sivuun, että hän saattoi hyväillä karheilla viiksillä kaulaani. Kylmät väreet juoksisivat pitkin rankaani aina varpaiden päihin asti. Levitin hieman jalkojani saadakseni Watsonini lähemmäs.

”Haa! Siinä tapauksessa meidän tulee ehdottomasti tänä kesänä matkustaa, hylätä kuukaudeksi tai kahdeksi rakas Lontoo ja käydä tarkistamassa onko Eurooppa entisellään. En ole koskaan ollut näin täynnä energiaa!” hihkuin ja näykkäisin Watsonia korvasta. Syystä tai toisesta nypistely tuntui perin järkevältä idealta ja kääryidyin kokonaan ulos peitteeni alta nipistelläkseni Watsonin kylkiä syystä tai toisesta.

”Oletko muka valmis jättämään vaimukoiran hommasi kahdeksi kuukaudeksi?” Watson kysyi epäuskoisena.

”Vaikka pidemmäksi aikaa”

Watsonista pääsi hassuja vaikutuksia kun häntä tökkäsi oikeasta kohdasta.

”Siitähän sinä pitäisit, kun paasaat aina siitä lomailemisesta ja tässähan sitä olisi mainio tilaisuus. Tuskin mieleeni edes juolahtaa tehdä työtä isoäitini tykönä. Voisin nauttia kesän kuumuudesta ja vain olla, ottaa aurinkoa. Prässätä kukkasia, hoitaa hänen mehiläisiään.”

Jännittäviä otuksia nuo mehiläiset. Watson se vain punnitsi asiahaaroja keskenään perin pohjin, mutta mehiläiset eivät mieti. Silti noista pienistä hyönteisistä. Ha, Watson aina imeskelee huuliaan ajatuksiinsa.

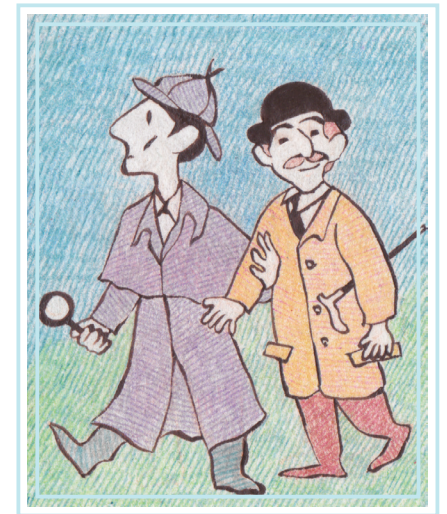
”Hyvin epätyypillisen kuuloista sinun suustasi, mutta kannatetaan” Watson huokaisi tultuaan lopputulokseen pohdintansa kanssa. Lopulta annoin hänen suudella minua kääntämättä päätäni toisaalle, sillä miesparka oli selvästi aivan halkeamai-

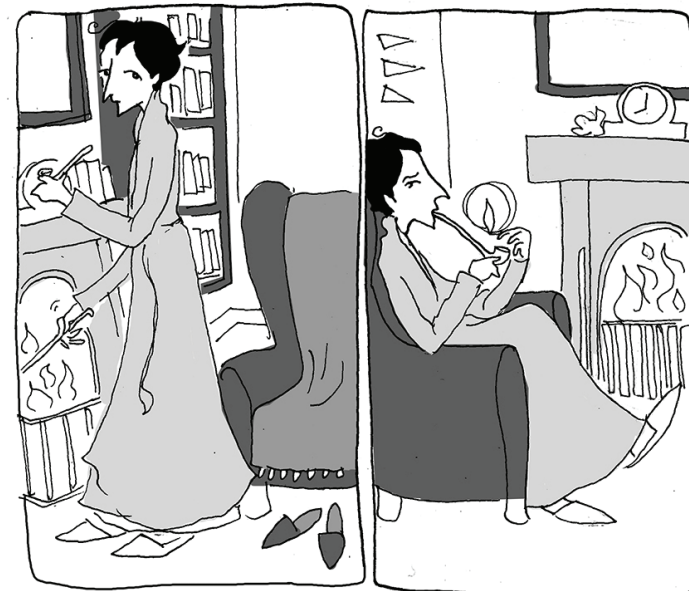
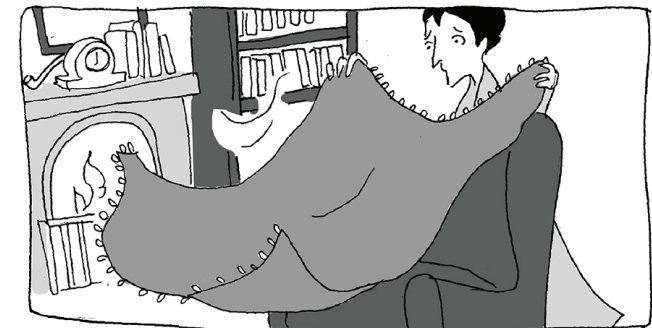
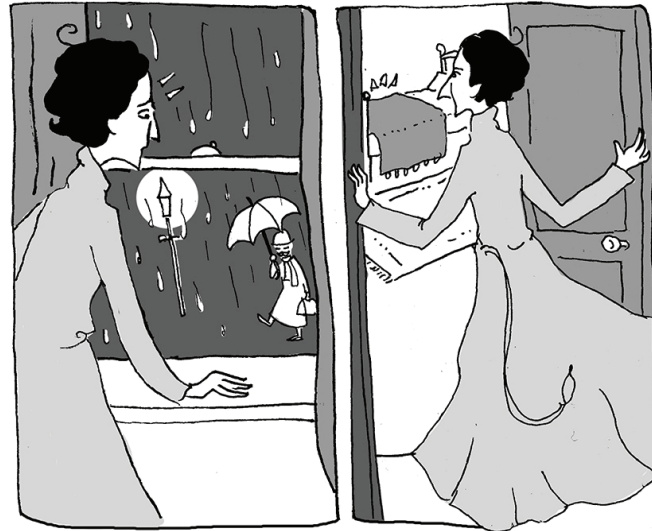
sillaan. Pidän Watsonin kiihkeydestä ja kaikesta siitä lämmöstä jonka hän johdatti minuun käsiensä ja huuliensa kautta, vaikka en niin välitäkään suutelusta. En ymmärrä sen viehätystä, jaettu ruumiinlämpö on paljon mielekkäämpi. Mutta Watson on tavoissaan romantikko, joten antaudun hellittäväksi hetkittäin.

”Excusez-moi, ça ne vous embête pas que je vous observe une minute? Je veux me souvenir de votre visage pour mes rêves”, höpötin verrytellen ranskaani hyvin päästyäni suukottelusta, mutta Watson näytti vain hämmentyneeltä. Haluan muistaa tuon tyypillisen ilmeen hänen kasvoillaan mahdollisimman hyvin.

”Anteeksi?”

Hymyilin vain, enkä aikonut vastata. Opetelkoon Ranskaa paremmin. Meidän tosiaan tulisi matkustaa vielä Pariisiin, mietin. Sitä paitsi, murha pariisilaisittain olisi älynystyröilleni oikein miellyttävää vaihtelua Englannin sakeaan sumuisuuteen.

Elina.

Sarjakuva: Elina-Elsu

Kevättunnelmia Baker Streetilla

Kirjoittaja: zilah
Pariuts: Holmes/Watson
Kuva: OorusevenFiibaa777
Ikäraja: K-7

Watson:
Olin lopen väsynyt mutta onnellinen, kun me viimein palasimme Baker Streetille. Holmes oli jälleen kerran saanut ratkaistua mahdollomalta näyttävän arvoituksen ja nyt oli luvassa lepotauko ennen seuraavaa tapausta. Tyytyväisyydestäni huolimatta myös pieni huoli tuikehti sisälläni. Holmes ei ottanut vapaapäiviään hyvin ja odotin kauhulla sitä hetkeä, kun hän viimein ikävystyisi siinä määrin, että ottaisi jälleen kerran kokaiiniruiskunsa esille. Mutta valvottuani kolme yötä peräjälkeen en enää jaksanut murehtia sitäkään, vaan huoneeseeni päästyäni riisuuduin ja kaaduin sänkyyn. Olin unessa milteipä ennen kuin pääni kosketti tyynyyn.

* * * *

Seuraavana aamuna heräsin tuttuakin tutumpaan tunteeseen. Säpsähdin kun joku kutitti paljasta jalkaani ja vaistomaisesti vedin sen pois tunkeilijan ulottuvilta.

“Holmes! Ei nyt, ole kiltti! Ei meillä ole minnekään menoa tänä aamuna, joten anna minun nukkua”, murahdin, avaamatta edes silmiäni. Minun ei tarvinnut arvailla, kuka vuoteeni jalkopäässä oikein oli. Kukaan muu kuin Holmes ei ikinä olisi katsonut oikeudekseen häiritä untani.

“Herää nyt, rakas Watson. Etkö tahdo nauttia aamiaista minun kanssani tänä kauniina päivänä?” Holmes kuiskasi sametisella äänellään, saaden minut hetkessä hereille. Hämmentyneenä avasin silmäni ja katsoin ystäväni silmiin, jotka yllätyk-

sekseni olivat aivan lähellä kasvojeni. En voinut olla miettimättä, mikä ihme Holmesiin oli oikein mennyt. Hän ei ollut koskaan suostutellut minua tällä tavoin, puhumattakaan siitä, että olisi jäänyt odottelemaan heräämistäni. Olin jo avaamassa suuni vastalauseeseen, kun katsahdin ikkunasta ulos. Holmes oli oikeassa. Ulkona oli kaunis keväinen ilma ja auringon asemasta päätellen aamupäivä oli jo pitkällä.

Olin hieman nolostunut nukuttuani näin pitkään, ja kömmän vuoteestani ylös. Holmes näytti ilahtuvan siitä ja sydämeni hypähti kun hän hymyili minulle säteilevästi. Salaa moitin itseäni typerästä reaktiostani. Tarvitsiko minun olla niin kiroton, sääliittävä kiitollinen jokaikisestä pienestä välittämisen eleestä, jonka Holmes silloin tällöin erehtyi tekemään ja vain siksi, että olin toivottomasti rakastunut ystäväni?

En kuitenkaan saanut oikullista sydäntäni kuriin, kun pukeuduttuani viimein menin Holmesin seuraksi olohuoneeseen. Hän tuntui olevan kerrassaan merkillisellä tuulella, hän hymyili paljon ja kaatoi minulle huolehtivaisesti teetä. Molemmat seikat olivat suorastaan ennenkuulumattomia, enkä voinut olla ihmettelemättä mikä häneen oli mennyt. Vielä enemmän olin ihmeissäni, kun katsoin aamiaispöytää ja näin siinä lähes kaikkia suosikkiruokiani. Hetken ehdin jo luulla, että olin unohtanut jonkin merkkipäivän, mutta pikainen miettiminen tuotti vesiperän silläkin saralla. Syntymäpäiväni oli vasta kahden kuukauden päässä ja Holmesin taasen oli ollut nelisen kuukautta sitten, emmekä me ikinä viettäneet muita juhlia.

Harkitsin jo kysyväni asiasta Holmesilta, mutten tahtonut pilata hänen hyvää tuultaan. Päätin viimein jättää pohdiskelut sikseen ja vain nauttia tästä harvinaisesta hetkestä niin kauan kuin sitä kestäisi.

* * * *

Sain kuitenkin hämmästykseni huomata, että Holmes ei palannutkaan ennalleen. Jokaikinen aamu hän tuli herättämään minut aamiaiselle ja samat tapahtumat toistuivat. Epäilyksistäni huolimatta en voinut olla nauttimatta hänen epätavallisesta huomaavaisuudestaan ja jopa Rouva Hudson tuntui pitävän tästä hymyilevästä ja ystävällisestä muukalaisesta, joka oli muuttanut Holmesin nahkoihin asumaan.

Kaikkein eniten minua kuitenkin ilahdutti se, että Holmes ei antanutkaan periksi huumeaddiktiolleen niin kuin olin pelännyt. Sen sijaan vietimme monia iltoja milloin kävelen Lontoon puistoissa, milloin illastaen takkatulen ääressä, ja usein Holmes myös otti viulunsa esille ja soitti minulle. Kun viikko oli kulunut, eikä uutta juttua ollut vielä ilmaantunut, aloin jo olla huolissani, mutta Holmes sen sijaan ei tuntunut murehtivan työttömyyttään. Luultavasti juuri siksi että olin niin huolissani ja hämmentynyt ystäväni vuoksi, minulta kesti niin kauan tajuta, mitä oli tekeillä.

Se päivä alkoi niin kuin muutkin tällä viikolla. Istuimme aamiaispöydässä ja minä silmäilin salaa hymyillen Holmesin innostusta ja toivoin, että hän oli viimeinkin löytänyt jostain arvoituksen, joka vaati hänen taitojaan ratketakseen. Mitään sellaista ei kuitenkaan ollut tapahtumaisillaankaan.

“Watson? Olisin kovin iloinen jos tulisit seurakseni konserttiin tänä iltana”, Holmes kysyi, asettaen pöydälle kaksi lippua. Minä

tuijotin niitä suu auki, kykenemättä sanomaan mitään.

Olin toki ennenkin käynyt Holmesin kanssa konsertissa, mutta jollakin tapaa tämä kerta tuntui erilaiselta. Jo se tapa, millä ystävänä asiasta kertoi, oli poikkeuksellinen. Tavallisesti hän oli vain käskenyt minua vaihtamaan vaatteet ja raahannut minut mukaansa, useinkaan edes välittämättä selittää, minne olimme menossa. Koskaan ennen hän ei ollut kysynyt, tahdonko tulla hänen seurakseen.

Heräsin turtumuksestani vasta, kun hiljaisuus välillämme venyi ja tajusin hänen odottavan vastausta. Itse asiassa, nyt vasta panin merkille, että hän näytti hivenen hermostuneelta.

“Tuota... kiitos kutsusta, rakas ystävä. Tulen mielelläni”, sain viimein vastatuksi. Sanojeni vaikutus oli järäyttävä. Holmesin kasvoille levinnyt hymy sai minun sydänparkani lyömään aivan liian lujaa, jotta se olisi voinut olla terveellistä. Itsekseni maailin hölmöyttäni. Holmes ei selvästikään ollut ainoa, jonka kevät oli saanut sekaisin. Pukeutuessani iltaa varten en voinut olla miettimättä tätä arvoitusta. Minulla oli joitakin ajatuksia, mutta vielä toistaiseksi olin ne hylännyt täysin mahdolltomina. Ei... Holmesin käytökselle oli varmasti jokin toinen, arkisempi selitys. En vain jostakin syystä kyennyt näkemään mikä se oli.

Kuitenkin, sitä mukaa kuin ilta eteni, minun oli otettava mieleeni tullut ajatus uuteen käsittelyyn. Aivoni raksuttivat nyt ylikierroksilla, kun yritin epätoivoisesti rakentaa mielessäni kokonaisuutta näistä muutamista tiedonmurusista.

Holmes siis käyttäytyi oudosti. Hän oli

koko viikon yrittänyt parhaansa käyttäytyäkseen hyvin, hän kutsui minut konserttiin, ne aamiaiset, kävelyt puistossa, illalliset takkatulen ääressä... hän oli jopa auttanut takin pois päältäni teatteriin saapuessamme ja tarjonnut minulle tuolin, herra paratkoon! Ja eikä siinä vielä kaikki. Tämä konsertti... Holmes ei taatusti olisi tullut kuuntelemaan tällaista musiikkia hyvästä syystä.

Straussin Liebeslieder. Ei sen enempää eikä vähempää. Tämä nimenomainen teos oli saavuttanut mainetta yhtenä romanttisimmista sävellyksistä aina siitä asti, kun se oli joitakin vuosikymmeniä aiemmin julkaistu. Se oli lyhyesti sanottuna lemmenserenaadi, täynnä kiihkeää kaipausta, lämpöä ja tunteita, ja päätös sitten... Kappale loppuu selkeään kysymykseen, jonka aihetta tuskin edes uskalsin ajatella.

Istun tuolillani täysin tyrmistyneenä, mutta en päässyt johtopäätöksestäni yli enkä ympäri.

Holmes, Herra paratkoon! Hän kosiskelle minua!

Nyt vasta alan miettiä tarkemmin hänen käytöstään ja huomaan siinä lukuisia merkkejä, joiden olisi pitänyt auttaa minua tajuamaan asioiden laita jo paljon aiemmin. Jos siis olisin edes uskaltanut myöntää itselleni, mitä on tekeillä.

Uskaltaudun vilkaisemaan sivulleni, mutta se osoittautuu virheeksi. Villiintyneet ajatukseni näkyvät kasvoiltani ja Holmes kumartuu kysymään, voinko hyvin. Hän ei ole tehnyt niin koskaan ennen. Tavallisesti hän keskittyy musiikkiin, eikä näe ympärillään olevia

tapahtumia, vaikka taivas putoaisi nis-kaamme. Saan kuiskattua, että voin aivan hyvin ja helputuksekseni hän kääntyy taas katsomaan lavalle. Mutta sitten säpsähdän, kun hänen kätensä ojentuu, kaapatun minun käteni otteeseensa.

Häviän taistelun punastustani vastaan, kun me istumme siinä, käsi kädessä niin kuin rakastavaiset konsanaan. Olen kiitollinen siitä, että aitiomme on korkealla, eikä kukaan niin ollen näe meitä juuri nyt. Toivon Holmesin tajuavan, että hänen viimeaikainen käytöksensä aiheuttaisi valtavan skandaalin, jos joku saisi sen selville.

Mitä taas tulee minun omaan mielipiteeseeni... en voisi enää olla tämän onnellisempi. En ole koskaan paljon perustanut sopivaisuussäännöksistä silloin, kun ne yrittävät määritellä ketä on lupa rakastaa ja ketä ei. Olinhan minä itsekin rakastanut ystävääni ja asuinkumppaniani aina siitä asti, kun hänet ensimmäisen kerran näin.

Päätöksen tekeminen rauhoittaa minua ja olen melkein tyyni, kun konsertti on ohi ja me viimein suuntaamme kotia kohti. Kuitenkin, kun hän toivottaa minulle hyvää yötä, noudattaen perinteistä kosiskelukavaa, saan äkkiä tarpeekseni tästä teeskentelestä.

Tahdonko todella odottaa ne lukemattomat kuukaudet, jolloin Holmes pikku hiljaa tekee aikeensa tiettäväksi, lausuu kenties minulle runoja ja muuta hömpötystä? Pelkkä ajatus saa minut purskahtamaan avuttomaan nauruun.

“Watson? Mikä nyt?” Holmes kysyy minulta, ja katsoessani häneen näen epävarman ilmeen hänen kasvoillaan. Minun sydämeni sulaa. Eikö hän todellakaan ymmärrä, kuinka rakas hän minulle on?

Hylkään lopunkin epärointini ja astun lähemmäs, kietoen käteni Holmesin ympärille. Hän katsoo minua säikähtäneenä, mutta ei vastustele, eikä liioin sano mitään.

“Holmes, rakas ystävä. Tämä on täysin tarpeetonta, tiedätkö sen?” Kysyn häneltä hymyillen.

“Mikä? Mistä sinä oikein puhut?” Hän henkäisee ja tunnen hänen vavahtavan minua vasten.

“Sinä olet kosiskellut minua nämä viime päivät”, sanon rohkeasti ja katson ihastuneesti, miten kaunis punastus leviää hänen kasvoilleen.

“Niin. Onko se sinulle ongelma?” Hän kysyy miltei puolustelevasti.

“En sanonut niin. Se vain on täysin tarpeetonta”, sanon. Loukkaantunut katse hänen silmissään kehottaa minua kiirehtimään ja minä jatkan:

“En kiellä, etteikö sinun viime päivien käytöksesi olisi ollut ilahduttavaa ja romanttista, mutta se on siltikin täysin tarpeetonta. Kosiskelu tähtää tavallisesti siihen, että saadaan toinen rakastumaan, ja minun tapauksessani sille ei ole enää tarvetta.”

“Mitä sinä oikein puhut, Watson?”

“Missä se sinun kuuluisa päätte-

lykykysi oikein on, rakas ystävä? Minä olen rakastanut sinua aina siitä asti, kun sinut ensimmäisen kerran näin”, minä sanon ja suutelen häntä. Holmes on niin tyrmistynyt, että kestää hetken ennen kuin hän ymmärtää vastata, mutta viimein hän antautuu suudeltavakseni kiihkolla, joka saa minut hengästymään. Kun me viimein erkanemme, nojaan hervottomana Holmesia vasten, onnen täyttäessä sydämeni.

“Tahdotko sinä todella odottaa niin kauan kuin perinteet vaativat?” Kuiskaan ja näen, miten Holmesin huulille leviää ilkeä hymy.

“Kun kerran sanot asian noin... minä en tunnetusti ole mikään perinteinen mies”, hän sanoo.

“Tarkoittoaako tämä sitä, ettet aio kantaa minua kynnyksen yli meidän hääyönämme?” Kysyn ja räpyttelen silmäripsiäni niin kuin kaino morsian ainakin, saaden Holmesin purskahtamaan nauruun.

“Juuri sitä se tarkoittaa! Mutta voin minä lukea sinulle runoja, jos tahdot”, hän lupasi auliisti, saatellen minut makuuhuoneeseensa.

Kuvat: Aiz-cream

Ma-Valka m

Kuva: Eldar Haltiamieli

Just how far is the trip between Watson's practice/home and 221B?

Spacefall

I made this graph of walking distances while thinking about BOSC. Note that the Watson Uncertainty Principle applies: the most satisfactory explanation of Watson's location requires trickery regarding dates, while to honour Watson's dates, we must be flexible with walking distances or convenient passing cabs.

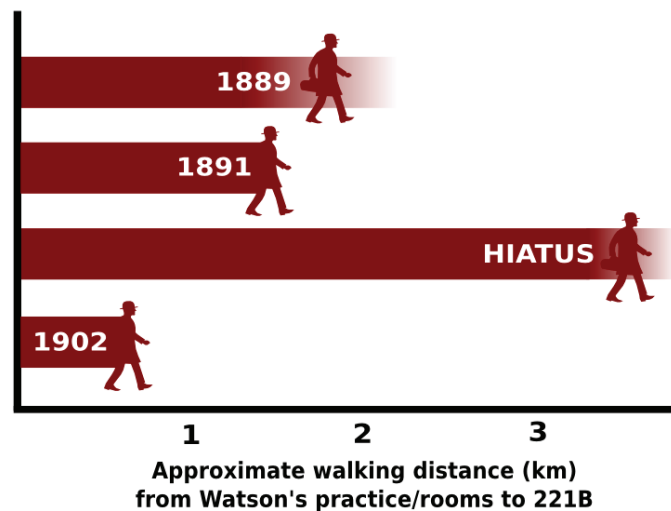
One day, someone will unearth the TARDIS in Mrs Hudson's lumber room, and everything will make sense. All distances are approximate, and assume that 221B is located roughly opposite the opening of Blandford Street (as suggested by EMPT.)

1889: Somewhere "no very great distance" from Paddington Station (approx. 1.8km from 221B) with the definition of "great" depending on your interpretation of BOSC and ENGR. Baker Street falls within the compass of Watson's medical practice (SCAN.) This was the formerly diminished

practice of Mr. Farquar (STOC.)
1891: Somewhere adjoining Mortimer Street (approx 1.4km from 221B), where Holmes hops over a wall in FINA.
Closer to the established doctors' quarter.

Hiatus (? – 1894): Kensington, close enough to Church Street that Holmes's comments makes sense (EMPT), but not so close that Watson knows his 'neighbour' for a fraud (approx 3.5km from 221B.) Now on the far side of Hyde park, Watson's rounds would have steered him away from his previous homes and what must have been painful associations. By the time of the return, the practice is a "small" one (NORW) perhaps due to the circumstances of Watson's loss.

1902: Queen Anne Street (ILLU), close to the fashionable practices of Harley Street, but slightly less ostentatious in address (500m to 800m from 221B.) As close to 221B as Regent's Park, if not closer.

Kuva: Dolly

Kuva: Elina-Elsu